

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Κατὰ τὸν Gustav Falke)

Ζερβιά τριζοβολάει, σιγὰ, σιὸ τζάκι :
Γίνεται στάχτη τὸ στερνὸ κλαδάκι.

Δεξιὰ γυρνοῦνε οἱ ὄρες μὲ τὸν ἥχο,
τὸ ρυθμικὸ, τοῦ ρολογιοῦ, σιτὸν τοῖχο.

Ἀνάμεσα στοὺς δυὸ δασκάλους στέκει
κάποιος ποὺ μὲ χρυσὰ νήματα πλέκει :

Ἐν' ἀλαφρῷ, ψηλὸ γεφύρι δένει
ποὺ ἀπάνω ἀπ' ὄρες καὶ καιροὺς διαβυίνει. . .

Κ' ἡ σιγαλὴ φωτιὰ φωτᾷ ἓνα ὥραϊο,
τρανὸ, γαλήνιο κόσμο—πάντα νέο.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΤΟ ΞΑΡΡΕΒΩΝΙΑΣΜΑ

Δὸς' του καλὲ μητέρα μου· δὸς' του τὸ δαχτυλίδι
νὰ τὸ κρεμάει μὲ τ' ἄλλα του κλειδιά.
Μαλαματένιο δεύτερο νὰ φκιάσει ἓνα ἀντικλεῖδι
νὰ κρυφανοίξει κι ἀλληνῆς καρδιά.

Δὸς' του καλὲ μητέρα μου τὰ τζοβαῖρια πίσω
στολίδια καὶ γιορτάνια τοῦ λαιμοῦ.
Καὶ σοῦ κρατᾷ τὸ λόγο μου πὼς θ' ἀπολησμονήσω
κι αὐτόνε καὶ τὶς ἔγνοιες τοῦ καημοῦ.

Μὰ ἀπ' ὅλα τὰ χαρίσματα μανούλα πιὸ πολὺ
—τύχῳ σιὸ νοῦ καὶ βάρος μου περίσσο—
Γιὰ κεῖνο τοῦ ἀρραβώνα μας τὸ μοναχὸ φιλὶ
πὼς νᾶταν βολετὸ νὰ τοῦ γυρίσω ;...

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΛΛΥΡΑΣ